

De bloemen in het veld

Simon was met Jezus meegegaan. Zijn broeder Andreas ook en Jakobus met Johannes en Filippus met Bartolomeüs en Matteüs met Tomas en nog een Jakobus, Alfeüs zoon, met nog een Simon, Simon Zeloot, en Judas Jakobszoon met nog een Judas, Judas Iskariot.

Ze gingen een tocht maken om met elkaar te kunnen praten.

Onderweg bleef Andreas even achter. Toen haalde hij de anderen weer hollend in. Hij had bramen gevonden. Voor ieder twee. En Jakobus en Johannes plukten korenaren. Ze wreven die fijn tussen hun vingers, dat kan je lekker opeten. Filippus en Bartolomeüs keken onder de bladeren van de vijgenboom of er vijgen waren.

Matteüs klom bij Tomas op de schouders. Dan kon hij bij een druiventros. Tomas had gezegd: 'Ik geloof nooit dat ik erbij kan.'

'Ik wel,' zei Matteüs, 'als je me een zetje geeft.' En het lukte, een handvol druiven had hij.

Zo vonden ze van alles. Iedereen vond wel wat. Judas vond een waterput. Daar gingen ze zitten drinken en opeten wat ze gevonden hadden.

'Wanneer gaan we nou beginnen?' vroeg Simon. 'We zouden toch gaan uitmaken

hoe het allemaal moet zijn als jij eenmaal de nieuwe koning bent?'

'Ja, wanneer gaan we nou beginnen?' zei weer een ander. 'We moeten er toch voor zorgen dat jij de nieuwe koning wordt. We moeten er toch voor zorgen dat er geld komt. We moeten toch zorgen voor een baantje, voor eten en kleren. Dat is toch allemaal éérst nodig?'

'Beginnen?' vroeg Jezus. 'We zijn toch al begonnen? We zijn toch al bezig om te proberen hoe het is als ik koning zal zijn? Is het wel zo dat je eerst overal voor moet zorgen voor je kan beginnen? Kijk nou bijvoorbeeld eens naar zo'n bloem daar. Heb je ooit weleens een bloem gezien met een tasje onder zijn arm, onderweg naar zijn werk? Heb je ooit weleens een bloem voor de spiegel zien staan omdat hij zat te piekeren hoe hij aan mooie kleren moest komen? Zo'n bloem heeft aan heel weinig al genoeg: een beetje grond, een beetje regen. Daardoor kan hij doen wat het allerbelangrijkste voor hem is: bloeien met mooie kleuren. Die zijn mooier dan de kleren van de duurste koning. Neem een voorbeeld aan de bloemen en aan de vogels. Ze zorgen nergens voor. Het lijkt of God voor ze zorgt. En dat is voor hen genoeg.'

Het huisje op het zand

Jezus zei tegen zijn vrienden: 'Ik zal jullie eens een leuk verhaal vertellen. Er waren eens twee mensen, die gingen alle twee een eigen huis bouwen. De een maakte er een mooi, stevig huis van, met een deftige voorkant. De ander deed er veel langer over. En het werd niet eens zo'n groot huis. Maar op een goede dag was de zomer voorbij en begon de herfst. Er was vaak regen en altijd wind. Die ene man zat lekker warm in zijn eigen, grote huis. Maar opeens dacht hij: hé, mijn schilderij hangt scheef. Maar zijn schilderij hing wel recht, alleen zijn huis, dat was scheef gezakt. Er kwamen scheuren in de muur. Steeds verder zakte het huis door de regen in de modder.

Het andere huisje had weleens een lekkend dak en zo, maar het bleef keurig overeind staan. Ook als het hard waaide. Ook als het hard regende. Weet je hoe dat kwam? De man van dat tweede huis had ervoor gezorgd dat hij voor zijn huisje een stevige ondergrond gemaakt had. Daarom was zijn huisje precies zo stevig als het eruitzag.

Dat andere huis zag er eerst veel steviger uit dan het in het echt was. Dat was een soort huis dat je voor de gek houdt.'

Dat was het verhaal. Verder zei Jezus:

'We zullen mensen tegenkomen, die op zo'n groot huis lijken. Ze zullen alles wat ik zeg erg mooi vinden. Maar als ze niet voor andere mensen doen wat ik zeg, dan kan je niet van ze op aan, dan zijn ze zoals dat mooie huis op de slechte grond.

Dit wil ik aan de mensen gaan vertellen: Hou niet alleen van mensen die toch al van jou houden. Hou ook van mensen die nog niet van je houden. Geef niet alleen iets als je er veel voor terugkrijgt. Geef ook eens meer dan ze verwachten. Als God zoveel geeft om de mensen, kan je zelf ook veel om mensen geven.

En God wil met mensen te maken hebben, met mensen die arm zijn, mensen die honger hebben, mensen die droevig zijn, mensen die gepest worden, mensen die gevangen gehouden worden. Dat zijn mensen die nog echt kunnen verlangen naar een tijd dat er een koning van God voor de mensen zal zijn. Dat moeten we telkens weer aan alle mensen gaan zeggen. Maar dat kan alleen als we zelf ook doen wat we zeggen. Als we zelf laten zien dat het wat uitmaakt wat we zeggen, dan pas weten de mensen wat het waard is als er een koning van God voor de mensen is.

Laten we gaan, we gaan nu doen waar we over gepraat hebben.'

Ze gingen op weg.

Brood uitdelen

De vrienden van Jezus waren overal naar toe geweest. Ze hadden overal verteld wat Jezus deed en wat hij wilde. Toen ze terugkwamen, wilden ze Jezus vertellen wat ze hadden meegemaakt. Maar er kwamen allemaal mensen met ze mee, die Jezus wilden horen. Het werden er wel meer dan duizend.

Toen is Jezus maar met al die mensen gaan praten. Hij zei: 'Als er een nieuwe koning komt, zal die er vooral moeten zijn voor wie arm zijn. Als mensen het dan goed zullen hebben, dan zullen dat de mensen zijn die nu honger hebben. Als er mensen dan plezier zullen hebben, dan moeten dat de mensen zijn die nu nog droevig zijn.'

Zo praatte Jezus. En de mensen gingen weer hopen dat het beter met ze zou gaan. Ze hadden weer plezier met elkaar omdat ze merkten dat ze bij elkaar hoorden.

'En nu moeten ze langzamerhand eens naar huis,' zei Johannes. 'Ze kunnen hier toch niet zomaar in de openlucht blijven slapen? We zitten hier zover van alle dorpen, ze moeten toch iets eten? Wat

zullen ze wel zeggen als we niet voor ze kunnen zorgen.'

'Wat hebben we eigenlijk bij ons?' vroeg Jezus.

'Nou,' zei Matteüs, 'dat is vlug geteld, vijf broden en twee vissen.'

Toen zei Jezus tegen iedereen: 'Mensen, luister eens. We zitten nu al zolang bij elkaar. We hebben niet eens gemerkt dat het al avond ging worden. En we hebben voor jullie maar weinig eten bij ons. Maar ik zou zo graag met jullie allemaal nog langer willen blijven. We delen nu maar uit wat we bij ons hebben en dat moet genoeg zijn. Goed?'

Hij zei, zoals altijd bij het eten: 'God onze Vader, laat Uw Koninkrijk komen, laat gebeuren wat U wil, geef ons elke dag ons brood. Amen.'

Toen gingen Jezus' vrienden maar uitdelen wat er was.

Na afloop zei Johannes: 'Wat is er gebeurd? Hoe kan dit? Daarnet alleen maar dat, en nu, nu is er genoeg! Er is zelfs over. Hoe kan dat?'

'In ieder geval kunnen we nu langer bij elkaar blijven,' zei Jezus. 'We hebben nu alle tijd.'

De rijke jongen

Eens stond Jezus op een terras voor een café met de mensen te praten toen er een jongeman aan kwam. Hij kwam op een mooi paard met een glimmend zadel waar allemaal gouden figuurtjes op zaten. Hij stapte af.

Jezus merkte aan de manier waarop de mensen opzij gingen dat de mensen hem kenden en dat hij rijk was. Je kon het ook een beetje merken aan de manier waarop hij praatte.

Hij zei: 'U bent, denk ik, Jezus van Nazaret. Mijn naam is Jakobus. Mag ik u wat te drinken aanbieden? Alle anderen mogen ook wat te drinken nemen, ik betaal. Het is prettig dat ik met u kennis kan maken. Ik hoor zoveel goeds over u van de mensen die bij mij werken.

Nu ik u ontmoet geloof ik het ook, u bent werkelijk een goed mens. Dat meen ik. Zo goed als u, zo zou ik ook willen zijn. En daarom ben ik hier gekomen, om dit aan u te vragen, hoe kan ik worden zoals u?'

'Tja,' zei Jezus. 'Vind je mij een goed mens? Ik weet het niet, hoor. Dat zeg je misschien alleen omdat je zelf ook zo wilt worden als ik. Dat hoeft niet. Als je gewoon maar doet wat je móét doen, dan is dat voor een mens goed genoeg.'

'Maar wat is dat dan, als ik vragen mag.'

'Dat weet je toch. Houd je vader en moeder in ere, niet doodslaan, niet stelen.'

'Ja, dat weet ik heus well!' riep de jongen. Hij viel Jezus in de rede. 'Dat zijn de tien geboden van onze wet. Daar heb ik me altijd aan gehouden. Maar ziet u, ik leef wel fatsoenlijk en toch heb ik het gevoel dat ik nog niet echt iets heb gedaan wat de moeite waard was.'

Jezus keek hem aan. Die jongen was nog niet tevreden over zichzelf. Dat zag hij wel. Hij ging hem aardig vinden.

'Ik geloof dat ik het weet,' zei hij. 'Je hebt te veel, en dat is niet genoeg. Pas als je weinig hebt, heb je genoeg om te doen wat je wilt doen. Ik bedoel, nu heb je het nog te druk. Geef toch alles weg. Geef toch alles op en ga heel anders leven.'

'Ik, alles weggeven?' vroeg Jakobus.

'Ja, doe met ons mee, kom bij ons. Ga met ons mee.'

'Ik? Vragen jullie werkelijk mij?' De jongen geloofde het haast niet.

'Ja natuurlijk,' zei Jezus. 'Dan kunnen we vrienden worden. Goed? Nu meteen.'

Maar toen ging Jakobus erover denken. Zijn gezicht werd steeds verdrietiger.

'Ik kan het niet,' zei hij. 'Ik, ik zou zo graag willen. Maar het spijt me. Ik kan het niet. Ik heb zoveel waar ik voor moet zorgen.'

Ik heb geld. Ik heb boerderijen. Ik heb knechten.

Daar zorg ik voor. Als ik dat niet had, zou ik niet weten wat ik moest doen. Ik zou me geen raad weten. Het spijt me. Ik kan niet. Ik kan niet.'

De jongen liep weg. Het paard liep achter hem aan.

'Wat is dat jammer,' zei Jezus. 'Hij wilde wel en hij kon het niet. Geld maakt de mensen saai. Als je werkelijk rijk bent, is het het allermoeilijkst om te veranderen, denk ik. Als je niets hebt, dan ben je niet meer bang om te verliezen. Dan durf je anders te gaan leven. Maar als je veel hebt en je wil toch zo veranderen dat je echt wat kan doen voor wat God wil, dat kan haast niet.'

'Ja maar,' vroeg Simon Petrus, 'is het dan hopeloos gesteld met alle rijke mensen?'

'Ach,' zei Jezus, 'als mensen niet meer geloven dat rijken anders kunnen worden, dan blijft God dat nog wel geloven.'

De verloren zoon

Buiten stonden nog wat boze mensen op straat. Ze wilden niet naar binnen komen bij het feest van Zacheüs.

Ze zeiden: 'Stel je voor. Wij hebben nooit iets verkeerd gedaan. Wij deden altijd zoals het hoort. Maar die Zacheüs daar, die heeft het altijd verkeerd gedaan. Waarom gaat Jezus nou net bij hem op bezoek? Wij zijn toch veel betere mensen voor hem?'

Intussen was Jezus naar buiten gekomen. Hij was achter ze gaan staan en had alles gehoord. Hij zei: 'Ik zal het jullie uitleggen. Luister:

Er was eens een vader. Hij had twee zonen. De jongste zei: "Als jij dood bent krijgen mijn broer en ik ieder de helft van wat van jou is. Mag ik alvast wat van mij is?" De vader vond het goed. Hij zei: "Wat van mij is, is van jou."

Die jongen reisde ver weg. Hij kwam aan bij een plein in een stad. Er werd op de fluit gespeeld en de mensen dansten. De jongen gaf iedereen te drinken en te eten. Hij trakteerde vaak.

Maar de aarde bleef droog in het land. Er kwam geen regen dat jaar. De straten werden stoffig. Barsten kwamen in de grond. Het graan kon niet groeien. Het brood werd te duur. De mensen kregen honger.

Het geld van de jongen raakte op. Hij kon niets meer weggeven. Hij kreeg ook niets van andere mensen. Want die hadden zelf zo weinig. Ze gaven hem vies werk, dat niemand anders wou doen, hij moest op de varkens passen.

Hij zat daar maar en dacht: Ik ben eigenlijk niets meer waard. Ik pas niet meer bij mensen zoals mijn vader. Ik kan

alleen nog maar een knechtje zijn van mijn vader. Ik kan niet meer zijn kind zijn. Maar daar heb ik tenminste werk en eten.

Hij stond op en ging naar huis. Met stinkende kleren, zonder een cent. Hij was ver van huis. Hij liep door en keek niet om zich heen.

Zo liep hij bijna tegen iemand op. Het was zijn vader. Die had hem al gezien toen hij nog ver weg was en was hem tegemoet gegaan.

"Ik kom alleen om te werken," zei de jongen. "Ik ben niet goed genoeg om nog je zoon te zijn."

Maar de vader zei: "Je hoort bij mij, je bent mijn zoon."

Hij nam hem mee naar huis. Daar gaf hij een groot feest. Er werd op de fluit gespeeld. Iedereen danste, iedereen kreeg te eten.

Maar buiten stond een man, die was de oudere broer van die jongen. Die deed niet mee, die was boos. Hij zei: "Mijn jongste broer heeft vast hele slechte dingen gedaan met zijn geld. Maar ik? Altijd heb ik hard gewerkt. Altijd heb ik gedaan zoals het hoort. Ik was nooit te laat thuis. En nooit was er feest voor mij alleen."

De vader was naar buiten gekomen om zijn oudste zoon te zoeken. Hij was achter hem gaan staan en had alles gehoord.

Hij zei: "Wat van mij is, is evengoed van jou. Jij hoort ook bij het feest. Jouw broer was zo ver weg. Hij had evengoed dood kunnen zijn. Nu is hij weer levend thuis."

Hij was verloren maar nu is hij weer terecht."

Het feest dat toch doorging

Het begon al vol te worden bij Zacheüs thuis. Zacheüs zei tegen Jezus: 'Vindt u het hier wel een echt feest? Iedereen mag nu zomaar binnenlopen. Er komen ook arme mensen. Er zijn ook meisjes gekomen van wie iedereen vindt dat ze niet fatsoen-lijk zijn. Maar ze zijn in huis gekomen en hebben een stoeltje aangeschoven. Vindt u het nog wel een echt feest?'

Jezus zei: 'Nou en of. Kennen jullie het verhaal van die rijk geworden man die een chic feest wou geven?'

'Jawel,' zei een meisje, 'dat was toch die man die rijk geworden was omdat hij voor de Romeinse keizer werkte, net als Zacheüs hier? Toen ging hij alle nette mensen langs, omdat hij een echt, net feest wou geven.

Maar de een bedacht een smoesje en zei: "Ik ben zo rijk, ik heb net land gekocht. Ik moet nu toch eindelijk eens gaan kijken wat ik gekocht heb. Ik heb geen tijd."

De volgende zei: "Ik heb zoveel land, dat ik minstens vijf ossen moet hebben om dat allemaal te ploegen. Die heb ik nu gekocht en die moet ik nu gaan proberen. Het spijt mij."

En de derde maakte het helemaal bont. Die was net getrouwd en zei: "Met mijn

vrouw ben ik nog maar net getrouwd. Ze kan nog niet zonder mij. Het spijt mij." Hij deed de deur dicht.

Zo kwam het dat die rijk geworden man lekker niemand op zijn feestje had. Alles moest hij in zijn eentje opeten.'

Iedereen moest lachen om het verhaal.

Jezus zei: 'Ik weet het nog mooier gemaakt. Ik zal het verder vertellen:

Diezelfde man was zó kwaad, dat hij tegen alle obers en koks die hij had laten komen zei: "Ga maar de stad in. Maar ga dan naar de nauwe straatjes. Neem de mensen mee die zelf niets hebben. Neem de mensen mee aan wie anderen een hekel hebben. Het kan me niets schelen."

Al die mensen kwamen.

En toch zeiden de obers: "Er zijn nog plaatsen over. Er kunnen er nog meer bij."

Toen zei de man: "Ga dan nog eens de stad in. Haal nog meer mensen bij elkaar. Haal ze over om hier te komen. Het hindert niet wie. Als mijn huis maar stampvol wordt! Dat is pas feest!"

Toen Jezus aan het eind van het verhaal was, was het in huis eigenlijk net zo als in het verhaal.

Allerlei mensen die anders nooit op zo'n feest kwamen, waren er nu wel.

Het geld dat niet gebruikt werd

'Kom,' zei Jezus tegen zijn vrienden. 'We moeten weer verder. We komen steeds dichterbij Jeruzalem.'

'Als we in Jeruzalem komen,' vroeg Simon Petrus, 'wordt dat dan zo als God bedoeld heeft, een stad met vrede?'

'Denk je dan dat dat zomaar gebeurt?' vroeg Jezus. 'Denk je dat echt? Zoiets, denk ik, hangt toch ook van de mensen af.'

'Daar moet God toch voor zorgen,' zei Johannes, 'dat kunnen mensen toch niet.'

'Zou God zonder de mensen kunnen?' vroeg Jezus. 'Zou je iets van God kunnen merken als er geen mensen zijn die iets van Hem laten merken?'

Hij vertelde zijn vrienden dit verhaal:

'Er was eens een rijk man, hij had drie bediendes. Die man ging naar een ver land en hij gaf alle drie de bediendes een briefje van honderd gulden.

De eerste keek blij. De tweede keek blij. De derde keek naar het briefje van honderd gulden.

"Ik ga twee schapen kopen," zei de eerste. "Die zijn vijfenveertig gulden per stuk. En hout voor een schapenhok. Dat kost mij tien gulden."

"Ik ga een ezeltje kopen," zei de tweede. "Dat kost vijfenzeventig gulden. En nog een wagentje erachter. Ik weet er eentje van vijfentwintig gulden."

De derde zei: "Ik kijk wel uit. Je weet maar nooit met zo'n rijke man. Die hoort streng te zijn. Weggeven hoort niet bij hem. Ik laat het geld maar liggen. Ik zal er niet aankomen. Dan kan hij me nooit op mijn kop geven als hij thuiskomt en vraagt: 'Wat deed je met mijn geld?'"

Zo was de derde bediende.

De eerste bediende zorgde goed voor zijn schapen. Ze kregen elk twee lammetjes. Daar zorgde hij ook goed voor. Toen ze

groot waren, heeft hij ze verkocht op de markt. En zijn schapen heeft hij geschoren toen het warm was. De wol verkocht hij op de markt. Nu had hij wel tweehonderd gulden, namelijk viermaal vijfenveertig gulden per schaap en voor twintig gulden wol.

De tweede ging rijden met zijn ezeltje. Hij hielp mensen appels en meloenen naar de markt te brengen. Hij hielp mensen met verhuizen. Hij verkocht brandhout dat hij met zijn ezeltje ophaalde. Zo verdiende hij wat. Hij had ten slotte wel honderd gulden. Toen kwam de rijke man terug.

"Laat maar eens zien," zei hij, "wat jullie gedaan hebben."

"Kijk eens in de tuin," zei de eerste, "daar staan mijn schapen. En kijk eens wat ik in mijn hand heb. Die honderd gulden zijn er tweehonderd geworden."

"Dat is fijn," zei de rijke man, "als je met weinig geld al zoveel kunt, kun je vast nog meer. Jij mag van mij een eigen boerderij beginnen."

"Kijk eens op het erf," zei de tweede. "Daar staat mijn ezel. Kijk eens wat ik met hem verdiend heb, honderd gulden erbij!"

"Dat is fijn," zei de rijke man. "Jij mag ook een eigen boerderij beginnen."

De derde man zei alleen maar: "Hier is het geld. Ik dacht: hij zal wel streng zijn. Ik dacht: hij zal wel alles terug willen hebben wat hij geeft."

De rijke man zei: "Als jij denkt dat ik streng ben, word ik het ook nog eens. Jij doet niets met wat ik geef. Geef het maar aan de andere twee. Die hebben er tenminste wat aan."

Als je geld krijgt, moet je er wat mee doen. Als je de kans krijgt om de wereld zo te maken als God zou willen dan moet je de kans ook gebruiken. Al is het maar een klein beetje.'

Een mens die wilde helpen

Jezus en zijn vrienden waren al een eind op weg. Ze waren al dicht in de buurt van Jeruzalem. In een van de dorpen onderweg kwam een man naar hen toe.

'U bent Jezus,' zei hij. 'Van Nazaret of zo, hè? Ik kom uit Jeruzalem. Ik ben een bijbelgeleerde bij de grote tempel in Jeruzalem. Ja, we hebben zo al wat van u gehoord, maar ik zou u graag enige vragen willen stellen. Zou dat kunnen?'

Er kwamen allemaal mensen omheen staan. Want als zo'n knappe man Jezus moeilijke vragen zou stellen, dan kon het spannend worden. Er was één koopman die niet meeluisterde. Het was een norske man. Hij liep aan de overkant voorbij. Hij haalde zijn schouders op.

'Let maar niet op hem,' zei de geleerde man. 'Dat is een van de Samaritanen. Die vinden Jeruzalem niet goed genoeg. Ze hebben een eigen, heilig gebouw. Die Samaritanen zijn zo ouderwets, die lezen alleen de oudste stukken van de bijbel. Maar ik, ik kom uit Jeruzalem, en dat is de belangrijkste plaats voor God. En ik vraag u: Wat moet ik doen om gedaan te krijgen dat ik heel dicht bij God leef?'

'Makkelijke vraag,' zei Jezus. 'Wat staat er in de bijbel?'

'Hou van God en van wie je naaste is,' zei de man, 'dat weet ik heus wel.'

'Goed zo,' zei Jezus. 'Doe dat, dan krijg je gedaan dat je echt leeft.'

'Ja maar,' zei de man, 'van God houden, dat weet ik wel, maar wie is nou mijn naaste? Is dat degenen die naast mij is? Is dat maar iedereen, een goddeloos en slecht mens ook?'

'Goede vraag,' zei Jezus, 'je zult het wel merken.'

Toen vertelde Jezus dit verhaal: 'Iemand loopt over de weg van Jeruzalem naar

Jericho. Hij heeft goed verdiend in Jeruzalem. Maar in de bergen wonen mannen die tegen de Romeinse soldaten vechten. Ze hebben geld nodig voor wapens en eten. Die mannen overvallen hem, slaan hem neer en gaan er met het geld vandoor. Ze laten hem halfdood liggen. Dan komt er een priester langs. Hij heeft in de tempel van Jeruzalem van alles voor God gedaan. Daar denkt hij nog over na want het is belangrijk. Dan ziet hij de man liggen.

Die man kan wel dood zijn, denkt hij. Laat ik hem niet aanraken. Dat mag niet als ik net uit de tempel kom. Het is vies. En hij loopt aan de overkant van de weg voorbij.

Achter hem aan komt even later nog een hulp van de priester. Die ziet die man ook liggen.

Die man kan wel dood zijn, denkt hij. Ik heb net in de tempel met schone handen gouden schalen voor God gedragen. Dan mag ik mijn handen niet vuil maken. Ook hij loopt aan de overkant van de weg voorbij.

Maar nu komt er zo'n Samaritaan langs, zo iemand die een hekel heeft aan al dat gedoe in Jeruzalem. Die ziet die man en denkt alleen maar: ik hoop dat hij in leven blijft.

Hij zorgt voor hem. Hij tilt hem op zijn ezel en neemt hem mee naar een pension waar voor hem gezorgd wordt. De Samaritaan betaalt alles vooruit en gaat gauw verder.

En zo,' zei Jezus tegen de geleerde man, 'kan het mij niet schelen wie voor jou je naaste is. Maar als jij die man bent die neergeslagen is, wie is dan het dichtst bij je? Wie hoort het meest bij jou?'

'Die eh Samari... ik bedoel die geholpen heeft,' zei de bijbelgeleerde. 'Dat dacht ik ook,' zei Jezus.

De paasmaaltijd

'Jij gaat het brood kopen,' zei Jezus tegen Petrus. En tegen Johannes: 'Jij zorgt voor de wijn.'

Petrus en Johannes gingen op weg met een grote tas, de stad in. Ze zouden die avond met elkaar Pasen vieren en paasavond wilde Jezus in Jeruzalem vieren. Het was alleen wel gevaarlijk. Overdag durfden de priesters van de tempel de politie er niet bij te roepen als Jezus met de mensen stond te praten.

En die Romeinse politiesoldaten durfden zelf ook niets te doen als er zoveel mensen om Jezus heen stonden. Daar zouden maar relletjes van komen.

Maar 's avonds, als het stiller was in de straten, dan zouden ze hem zeker gevangen kunnen nemen.

Jezus praatte erover dat er een nieuwe tijd zou komen, waarbij deze koning niet meer de baas zou zijn en die hele tempel met alle priesters erbij niet meer nodig zou zijn. En dat mocht je niet hardop zeggen. Daarom had hij overal in het geheim voor gezorgd.

Tegen de anderen zei hij: 'Jullie gaan de stad in. Dan staat daar rechts bij de poort een man met een kruik water. Als hij jullie ziet, loopt hij zonder iets te zeggen naar een huis. Jullie gaan achter hem aan. Je gaat dat huis binnen en je vraagt alleen maar: "Waar is de kamer om Pasen te vieren?" Dan is het in orde en zal hij je de kamer wijzen.'

Ze gingen de stad in. Ze vonden de man met de kruik. Ze gingen achter hem aan en kwamen bij het huis. Daar kregen ze een grote kamer boven. Ze gingen er de tafel dekken en de kamer versieren en alles klaarmaken.

Zo lukte het hun om 's avonds in het geheim bij elkaar te komen. Ongemerkt vierden ze samen het feest in Jeruzalem. Jezus schonk de wijn in. Ze dronken allemaal om de beurt uit hetzelfde glas. Jezus brak het brood in stukjes. Ze aten allemaal om de beurt uit dezelfde mand.

Jezus zei: 'Vroeger ging Mozes met al zijn mensen die niet vrij waren, uit Egypte weg. Want de farao was daar de baas. Ze waren toen net zo bij elkaar en ze aten net zo met elkaar als wij nu. Ze wisten dat het moeilijk zou worden. Ze zouden door een zee heen moeten gaan en ze zouden ook kunnen verdrinken. Toch durfden ze het te proberen. Nu is het net zo. Ik weet niet wat er met ons in Jeruzalem zal gebeuren. Maar het kan best dat ze mij gevangen zullen nemen. Misschien willen ze mij zelfs doodmaken. Maar we moeten toch blijven proberen om de mensen uit te leggen dat ze vrij kunnen zijn. Vrij van koningen en priesters. Vrij van alles wat hun dwarszit. Zoals we nu bij elkaar zitten, zo is het goed. Niemand speelt de baas over anderen, iedereen hoort erbij. Zoals nu moeten jullie bij elkaar blijven komen, ook als ik er niet meer ben.'